

L'espontaneïtat del Papa llatinoamericà

► En unes declaracions a la premsa, un jesuïta d'Amèrica Llatina ha dit que el papa Francesc, el primer Papa llatinoamericà, es relaciona amb tothom amb senzillesa i prescindint de formulismes. Francesc és l'espontaneïtat llatinoamericana. En tenim un exemple en aquesta foto, publicada per alguns diaris el passat 8 de novembre: el Sant

Pare saluda uns nuvis membres d'una ONG —Associazione Arcobaleno Marco Iagulli— que organitza sessions de pallassos per divertir infants malalts de càncer. Amb senzillesa i sentit de l'humor, Francesc els va felicitar i no va dubtar a posar-se, com ells, el símbol universal dels pallassos al nas.

GLOSSA

Retorn

Era amic meu a l'escola. Les circumstàncies personals dibuixaren camins vitals diferents. Feia anys, molts anys, que no ens havíem vist, encara que sabíem l'un de l'altre per amistats comunes. Em deien que el meu company d'infantesa i adolescència seguia sent un home bo. Havia format una família amb la seva esposa —amb qui compartia un amor profund— i els fills, acollits amb joia i dedicació amantent. La seva ocupació laboral demanava, també, molta dedicació. Sabia que a poc a poc s'havia anat distanciant de la pràctica religiosa i debilitant la vida espiritual, personal i familiar.

Un bon dia, havent-se ja jubilat, ens retrobàrem i vàrem mantenir una llarga conversa sobre la seva família i els camins que els fills, ja casats, havien pres. De sobte, em digué: «Saps què faig cada matí, a primera hora?» Davant la meua resposta de desconeixement, continuà: «Em llevo a un quart de vuit, a les vuit sóc al gimnàs i a dos quarts de deu vaig a missa a la parròquia que hi ha prop de casa». En veure la meua cara de sorpresa, afegí com a explicació: «Tu ja saps que vaig deixar de practicar quan encara érem joves i només anava a missa amb motiu d'algun casament o enterrament, per a la primera comunió dels meus fills i per als aniversaris de casament d'alguns matrimonis amics.

Sempre, però, em sentia creient, encara que sense cap inquietud espiritual i lluny de l'Església. He procurat, però, ajustar el meu comportament a allò que vaig aprendre dels pares, profundament creients i practicants, i de molts dels meus formadors, que estaven en la mateixa línia. Va arribar-me la jubilació coincidint amb l'elecció del Papa actual. Em sorprenqué el que llegia sobre ell i les ressenyes de les seves homilies de cada matí. Em sentia afectat per les seves paraules, pels qüestionaments que llençava. Vaig recuperar la pràctica en els oficis de Setmana Santa, m'hi vaig trobar bé i, sobretot, proper a Jesús, que posa la confiança en el Pare fins a donar la vida, el Pare del qual jo m'havia allunyat. Em sento fill estimat de Déu i he recuperat el sentit de pertinença a una comunitat. Ho estic vivint com un retorn al Pare que sempre m'ha estimat.»

El relat d'avui no necessita gaire comentari: una persona com tantes n'hi ha. Una llavor sembrada que cau en terra bona. Una vida arrelada en la fe de la infantesa, que resta somorta, projectada en un testimoni que esdevé servei i acompanyament, un llarg camí de retorn. Déu passa i torna a passar. «Celebrem-ho. Perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat» (Lc 15,23-24).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules d'esperança: l'aventura d'esperar

Després d'haver definit la fe cristiana com la base per a la vida futura, com la germana gran que agafa la mà de la seva germana petita, el capítol onzè de la Carta als Hebreus va fent un elogi d'aquesta virtut, recordant els múltiples testimoniatges de la Història de la Salvació, en els quals això es podia verificar.

Comença recordant la nostra fe en Déu, font de vida, que va crear tot el que existeix. La Carta no ho diu, però no significa això una ariscada aventura per part de Déu? A la vista del que hem fet els humans amb la nostra llibertat, no és una tremenda gosadia per part de Déu, haver-se «limitat»? Ell mateix creant l'home lliure i deixant el món a les seves mans? Pensant en el futur, no va ser una apostata massa atrevida a favor nostre? Creiem que Déu creador es va fiar i va esperar en nosaltres.

Segueix la Carta als Hebreus repassant «les minories» de creients que responien a Déu apostant per Ell i la seva Paraula. I així arriba a Abraham. El primer que provoca la fe en Abraham és la sortida, l'abandó del lloc i de la situació en què vivia.

«Gràcies a la fe, Abraham, cridat per Déu, va obeir i se n'anà cap al país que havia de rebre en herència. Abraham sortí sense saber a on anava.» (Hb 11,8)

Diuen que la manca de futur és la mort per al present. Si no, preguntem-ho a tants d'emigrants que es juguen la vida per arribar a una terra on poder menjar.

Un dels efectes de la salvació que ens arriba per la fe en Déu és el fet d'obrir-nos el futur. La Paraula a la qual respon la fe cristiana sembla venir-nos del demà, per remoure el present i fer-nos avançar. Per això, el primer que escoltem en sentir-la és la crida a «sortir», a deixar la pròpia casa.

I tot seria fàcil si aquesta invitació fos semblant als anuncis de les agències de viatges o a la planificació d'una excursió d'esbarjo. Però aquesta crida és quelcom més profund: inclou un efectiu abandó del lloc, de la situació vital, dels criteris de vida, de l'ambient actual. La nostra «casa», que se'ns convida a deixar, potser no sempre és confortable, però és «nostra», és el lloc que hem construït, al qual ens hem acostumat, el de tota la vida, l'estil que viu «tothom». No deixen de sorprendre'ns les paraules de Jahvè: «Deixa la teua terra, la teua pàtria i la casa del teu pare...»

Quan la fe es veu donant la mà a l'esperança és impossible pensar que «creure» per a un cristià és deixar les coses com estan, o posar una ornamentació «religiosa» al que fem des de nosaltres mateixos, els nostres càlculs, projectes o utopies.

On ens portarà Déu quan creiem en Ell? Només ens mourà una certesa: que Ell és qui és. Dirà Jean Guitton en la seva obra *Silenci sobre l'essencial*:

«Què és tenir fe, sinó conservar la invencible esperança que, ara o demà, en aquest món o en un altre, després de llargues vicissituds o en un sol instant, el Bé resultarà vencedor?»

Així ho va creure Abraham. Nosaltres tenim la fe potser més fàcil, perquè hem rebut el testimoniatge que el Bé, sostingut per la mà de Déu, va triomfar ja en Crist. També la Veritat i l'Amor. Tanmateix

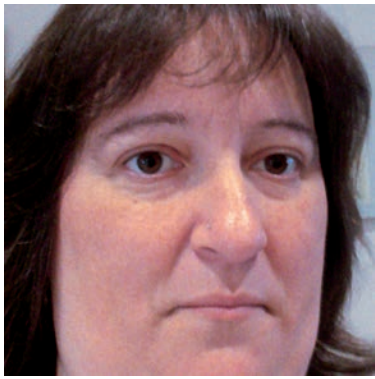
assagem la fe i l'esperança en l'Advent, perquè no posseïm totalment Jesucrist: Ell també ens crida a sortir i posar-nos en camí.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

LAIA BUSQUÉ

Pas a la felicitat

Una tarda del mes de juliol de 2011, la Laia Busqué va reflexionar sobre el que tenia i el que li faltava en la seva vida. «Feia temps que em sentia buida, com si tot el que tenia no fos per a mi», assegura. Va sortir de casa i va anar a parar a un banc de la catedral de Barcelona. Necessitava ajuda i la va trobar quan va entrar en un dels confessionaris. Va sortir plorant, perquè arran de la conversa amb el mossèn va sentir un alliberament molt gran, va deixar enrere molta pressió i va notar una calma interior. Havia sentit la crida de la fe. Un temps després va rebre el sagrament del bateig de mans de Mn. Joan Benito. La seva vida ha canviat.

Com va viure la conversió?

Va ser de cop, no hi va haver un coneixement de l'Evangeli previ, amb enamorament i posterior estimació de Jesús. Va ser, ara que el conec, com sant Pau. De la foscor, de la infelicitat, del rebuig, vaig passar a la llum, a la felicitat, a conèixer l'amor, l'estimació, a donar i rebre molt.

Com se sent, ara?

Em sento feliç, plena, faig exactament el que vull fer. Em sento valorada, estimada, respectada, feliç. Em sento integrada en una gran família. Abans de conèixer l'immens amor de Jesús, em sentia buida, infeliç, rebel...; portava una vida dissipada, amb un gran sentiment de solitud.

Com ha canviat la seva vida?

La meua vida ha fet un gir total. Participo activament en la meua parròquia, intento transmetre el que jo vaig sentir, perquè tothom conegui l'amor de Déu. La relació amb el meu entorn ha canviat molt, perquè he perdut amics, però n'he guanyat molts més.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Joan Baptista, profeta de justícia

Joan Baptista, que «serà ple de l'Esperit Sant des del si de la seva mare» (Lc 1,15), és sacerdot no solament en certs moments, sinó en la totalitat de la seva existència, anunciant així el nou sacerdot que apareixerà amb Jesús.

Escoltem el llibre de Malaquies: «Heus ací que jo enviaré el profeta Elies abans que arribi el dia gran i terrible del Senyor: ell convertirà el cor dels pares envers els fills i el cor dels fills envers els pares» (3,23s). «Heus ací que jo enviaré un meu missatger a preparar el camí davant meu i tot seguit entrarà en el seu temple el Senyor que vosaltres busqueu; i l'àngel de l'aliança, per qui vosaltres sospireu, heus ací que ve, diu el Senyor dels exèrcits» (3,1).

La missió de Joan és interpretada a base de la figura d'Elies: ell no és Elies, però ve amb l'esperit i el poder del gran profeta. En aquest sentit, aconsegueix també en la seva missió l'esperança segons la qual Elies tornaria i purificaria i aixecaria el poble de Déu, el prepararia per a l'arribada del Senyor mateix.

Amb això, Joan, d'una banda, queda inserit en la categoria dels profetes; de l'altra, però, queda al mateix temps alçat més amunt d'aquesta, perquè l'Elies que està a punt de tornar és el precursor de la vinguda de Déu mateix. En Jesús arriba el Senyor mateix i amb això confereix a la història la seva direcció definitiva.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 3a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Qué juguetes le damos?

El complemento de la actividad lúdica son los juguetes. ¿Qué juguetes compramos? Tengo que recordar a los sufridos progenitores que al niño le gusta inventar, modelar, crear su propio juguete. Juguetes muy simples que despierten su imaginación. Nada más, ni nada menos. Piense que el juguete es para el niño lo que la tarjeta de presentación es para el adulto. Cuando un niño nos alarga un juguete suyo, en realidad nos está invitando a contactar con él, a entrar en su maravilloso mundo de fantasía.

La primera condición que debe caracterizar a un juguete es que sea divertido. El juguete ha de ser adecuado a las cualidades motrices y temperamentales del niño.

Hoy día tenemos cantidad de *niños-acumuladores-de-juguetes*, con armarios rellenos de estos artefactos aún sin estrenar, porque sus amorosos progenitores y demás parientes (abuelos, padrinos, etc.) se vuelcan en estos regalos y cuanto más caros mejor. El motivo que hay detrás de este exceso es nuestra ansia de que los niños nos quieran por encima de todo. Y también la sensación de culpabilidad que tienen muchos padres, que creen no dedicar suficiente tiempo a sus retoños (por exceso de trabajo, por separación matrimonial, etc.). Deseo que los padres tengan la suficiente intuición —y buena dosis de sentido común— para acertar con el juguete que pueda deleitar a su hijo, que lo recordará toda la vida.

Hoy día tenemos cantidad de *niños-acumuladores-de-juguetes*, con armarios rellenos de estos artefactos aún sin estrenar, porque sus amorosos progenitores y demás parientes (abuelos, padrinos, etc.) se vuelcan en estos regalos y cuanto más caros mejor. El motivo que hay detrás de este exceso es nuestra ansia de que los niños nos quieran por encima de todo. Y también la sensación de culpabilidad que tienen muchos padres, que creen no dedicar suficiente tiempo a sus retoños (por exceso de trabajo, por separación matrimonial, etc.). Deseo que los padres tengan la suficiente intuición —y buena dosis de sentido común— para acertar con el juguete que pueda deleitar a su hijo, que lo recordará toda la vida.

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes. Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Les tres qualitats de Gaudí: I. Consciència de la complexitat

Han estat tres les qualitats de Gaudí que han permès el present esplendorós, d'abast mundial, de què frueix la Sagrada Família: consciència de la complexitat del real, autocrítica i paciència.

Gaudí afirma que «les coses, totes són molt complexes i, en el fons, sempre es troben racons misteriosos en què la nostra limitació s'hi perd». Gaudí és conscient de la complexitat del real i accedeix de mica en mica a la visió necessària per superar aquesta complexitat.

La força de la Sagrada Família rau en el seu teixit espiritual, posat al servei de l'ésser humà més il·letrat o menys sensible, amb la intenció que experimenti una emoció nova i desconeguda. El teixit espiritual és el conjunt d'elements que conformen la Sagrada Família i que estan interconnectats per una cartografia simbòlica i plàstica que els fa funcionar l'un en relació amb l'altre.

La complexitat forma part del somni de la totalitat que atrau Gaudí, l'arquitecte, o Dant, el poeta, o Ramon Llull, el místic i pensador. Per això Joan Maragall va exclamar: «Això no és arquitectura, és poesia!»

Jordi Bonet/Armand Puig
(Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 9. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Is 35,1-10 / SI 84 / Lc 5,17-26]. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.
- 10. ■ **Dimarts** (□ Terrassa) [Is 40,1-11 / SI 95 / Mt 18,12-14]. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.
- 11. ■ **Dimecres** [Is 40,25-31 / SI 102 / Mt 11,28-30]. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.
- 12. ■ **Dijous** [Is 41,13-20 / SI 144 / Mt 11,11-15]. Santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustinian).
- 13. ■ **Divendres** [Is 48,17-19 / SI 1 / Mt 11,16-19]. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otilia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.
- 14. □ **Dissabte** [Sir 48,1-4.9-11 / SI 79 / Mt 17,10-13]. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza.
- 15. ■ **† Diumenge vinent**, III d'Advent (lit. hores 3a setm.) [Is 35,1-6a.10 / SI 145 / Mt 11,2-11]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.

IMMACULADA CONCEPCIÓ DE LA VERGE MARIA

▶ Lectura de llibre del Gènesi (Gn 3,9-15.20)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu cridà l'home i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat». Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat». El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat». El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.»

L'home donà a la seva esposa el nom d'Heva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 15,4-9)

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu». Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi». Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà, l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible». Maria va respondre: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.»

I l'àngel es va retirar.

▶ Lectura del libro del Gènesis (Gn 3,9-15.20)

Después que Adán comió del árbol, el Señor llamó al hombre: «¿Dónde estás?»

Él contestó: «Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí.» El Señor le replicó: «¿Quién te informó de que estabas desnudo? ¿Es que has comido del árbol del que te prohibí comer?» Adán respondió: «La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto, y comí.» El Señor dijo a la mujer: «¿Qué es lo que has hecho?» Ella respondió: «La serpiente me engañó, y comí.» El Señor Dios dijo a la serpiente: «Por haber hecho eso, serás maldita entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; establezco hostilidades entre ti y la mujer, entre tu estirpe y la suya; ella te herirá en la cabeza cuando tú la hieras en el talón.»

El hombre llamó a su mujer Eva, por ser la madre de todos los que viven.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *Cantad al Señor un cántico nuevo, porque ha hecho maravillas.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol San Pablo a los Romanos

(Rm 15,4-9)

Hermanos: Todas las antiguas Escrituras se escribieron para enseñanza nuestra, de modo que entre nuestra paciencia y el consuelo que dan las Escrituras mantengamos la esperanza. Que Dios, fuente de toda paciencia y consuelo, os conceda estar de acuerdo entre vosotros, según Jesucristo, para que unánimes, a una voz, alabéis al Dios y Padre de nuestro Señor Jesucristo.

En una palabra, acogeos mutuamente, como Cristo os acogió para gloria de Dios. Quiero decir con esto que Cristo se hizo servidor de los judíos para probar la fidelidad de Dios, cumpliendo las promesas hechas a los patriarcas; y, por otra parte, acoge a los gentiles para que alaben a Dios por su misericordia. Así dice la Escritura: «Te alabaré en medio de los gentiles y cantaré a tu nombre.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,26-38)

En aquel tiempo, el ángel Gabriel fue enviado por Dios a una ciudad de Galilea llamada Nazaret, a una virgen desposada con un hombre llamado José, de la estirpe de David; la virgen se llamaba María. El ángel, entrando en su presencia, dijo: «Alégrate, llena de gracia, el Señor está contigo.» Ella se turbó ante estas palabras y se preguntaba qué saludo era aquél. El ángel le dijo: «No temas, María, porque has encontrado gracia ante Dios. Concebirás en tu vientre y darás a luz un hijo, y le pondrás por nombre Jesús. Será grande, se llamará Hijo del Altísimo, el Señor Dios le dará el trono de David, su padre, reinará sobre la casa de Jacob para siempre, y su reino no tendrá fin.» Y María dijo al ángel: «¿Cómo será eso, pues no conozco a varón?» El ángel le contestó: «El Espíritu Santo vendrá sobre ti, y la fuerza del Altísimo te cubrirá con su sombra; por eso el Santo que va a nacer se llamará Hijo de Dios. Ahí tienes a tu pariente Isabel, que, a pesar de su vejez, ha concebido un hijo, y ya está de seis meses la que llamaban estéril, porque para Dios nada hay imposible.» María contestó: «Aquí está la esclava del Señor; hágase en mí según tu palabra.» Y la dejó el ángel.

Anunciació, d'El Greco. Museu de Belles Arts de Budapest

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Maria, l'afavorida de Déu

En el cicle litúrgic que acabem d'encetar (A), els textos evangèlics de l'Advent quasi no fan referència a Maria. La festa de la Immaculada ofereix l'ocasió de subratllar el seu protagonisme en la concepció i en el naixement de Jesús. Si més

no, aquest és el text evangèlic que se'ns ofereix en la litúrgia d'avui. Ens centrarem en la salutació de Gabriel a Maria perquè és la solemnitat de la salutació el que la deixa perplexa.

La salutació ofereix tres mots significatius. Primer, «alegra't». Aquest mot, en el context de la salutació

de part de l'enviat de Déu, va molt més enllà de la banalitat que comporta la fórmula que s'utilitza en una trobada («Déu te guard»). El ressò de les salutacions profètiques a Jerusalem, filla de Sió (So 3,14; Za 9,9), s'entreveu en aquesta salutació de Gabriel a Maria. S'hi està expressant la joia de la Bona Notícia de Déu.

Tot seguit, l'àngel, en comptes d'anomenar-la pel seu nom, Maria, li diu «afavorida de Déu». És el que millor expressa qui és Maria. El mot està emparentat amb la paraula *gràcia*, que vol dir fonamentalment *do: la que és objecte del do de Déu*. Aquesta connotació constitueix la base de tota la mariologia, de to-

ta la presentació de Maria com a especialment enllaçada amb el misteri de la salvació. Maria és la que és objecte del do de Déu. Sobretot com a Immaculada.

Però la salutació va encara més enllà: «El Senyor és amb tu». És el nom del Déu de l'aliança: «Jo seré amb vosaltres», diu Jahvè a Moïses, quan aquest li pregunta quin és el seu nom (Ex 3,14). El nom de Déu, allò que el defineix, el que el caracteritza: Déu és el qui és amb el poble. Maria representa aquí la resta fidel d'Israel, a la qual Déu es fa present. Maria és el poble de Déu que espera i acull el Messias.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

Cloenda de l'estada vocacional «On ets tu?». El passat dissabte 23 de novembre va tenir lloc l'última iniciativa de la presència vocacional a l'Arxiprestat de Garraf desenvolupada al llarg d'aquest mes dedicat a la cadena de pregària per les vocacions. A les 17 h, el bisbe Agustí va predicar el recés, aprofundint la dimensió vocacional de la fe, partint dels textos de *Lumen Fidei* sobre el testimoni vocacional d'Abraham i el poble d'Israel. L'eucaristia de les 19 h va veure aplegada la comunitat parroquial, amb les seves diverses expressions: l'esplai, els nens de la catequesi, les famílies... Els seminaristes diocesans presents van dinamitzar la litúrgia de la Paraula per als infants i adolescents.

AGENDA

Recés d'Advent per a preveres i diaques. Per a les dues vicaries, el proper dia 10, de les 10.30 h i fins després de dinar, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, amb la predicació del bisbe de Lleida, Joan Piris.

Trobada d'agents de Pastoral de la Salut. 11 de desembre, de 10 a 14 h, a la Casa de l'Església. Són convidats tots els que treballen en l'atenció espiritual i religiosa a hos-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Cloenda diocesana de l'Any de la Fe. Més de 600 fidels, provinents de tots els arxiprestats del bisbat, vam omplir de gom a gom la catedral de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el passat 24 de novembre, festivitat de Crist Rei, en una eucaristia molt participada, presidida pel bisbe Agustí. Al començament de la celebració es va tenir un record als 34 màrtirs relacionats amb la nostra diòcesi, beatificats recentment a Tarragona. El bisbe Agustí, a l'homilia, va aprofundir el valor i la vivència de la fe, a partir de les lectures de la litúrgia i reprenent les idees recollides a l'encíclica *Lumen Fidei*. Les pregàries dels fidels van ser preparades i llegides per representants dels nou arxiprestats de la diòcesi, mentre que les ofrenes del pa i el vi van ser presentades per membres del Consell Diocesà de Càritas. La col·lecta de l'eucaristia, un total de 2.385,50 €, s'ha destinat a les necessitats que atén Càritas, inclosa l'ajuda als damnificats pel tifó de les Filipines.

pitals o residències, per continuar aprofundint la «Campanya de reflexió sobre la Pastoral Hospitalària», activitat ja iniciada a l'anterior trobada del mes d'octubre.

Equip d'acollidors de promesos. L'acolliment de promesos és un àmbit pastoral que la Delegació de Família i Vida també treballa, amb reunions periòdiques. Per això, convoca els coordinadors dels equips d'acollidors per al proper 14 de desembre, de 10 a 12.30 h, a la Casa de l'Església.

Trobada de Nadal de l'ACO. 15 de desembre, a les 9.45 h, a la Casa de l'Església. Els militants de la zona Montserrat són convocats per a aquesta trobada en la qual s'aprofundirà el tema de «La dignitat de les persones amb discapacitat intel·lectual» per part d'Immaculada Pericas, de la Fundació NouXamfrà.

ESPIRITUALITAT

Recés d'Advent dels GOA. 14 de desembre, de 10 a 17 h, a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi, de Sarrià, c/

Carrasco i Formiguera 32, Barcelona. Predicarà Mn. Joan Güell, director general dels Grups d'Oració i Amistat.

FORMACIÓ

Curs on line de diàleg entre ciència i fe. El proper 7 de gener començarà la 2a edició del curs *on line* «Ciència i fe en diàleg» organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya amb el Pontifici Consell per la Cultura (Vaticà). El curs, que es fa via internet, vol ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir envers la ciència. Les inscripcions estan ja obertes a: www.cienciaifebcn.com.

CULTURA

Festival Multiart. Durant tot el mes de novembre, aquest festival ha proposat un conjunt d'activitats culturals en tres vessants: l'art, el cinema i la música. Un total de 55 actes, a diversos llocs de Barcelona, que ofereixen interessants iniciatives per apropar la cultura i el cristianisme. Entre els cantautors de música cristiana que han participat, hi ha també Mn. Francisco Garcia, de les parròquies de Sant Baldri, de Sant Boi de Llobregat, i de Santa Coloma de Cervelló.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de esperanza: la aventura de esperar

Después de haber definido la fe cristiana como la base para la vida futura, como la hermana mayor que lleva de la mano a su hermana pequeña, el capítulo once de la Carta a los Hebreos va haciendo un elogio de esta virtud, recordando los múltiples testimonios de la Historia de la Salvación, en los que esto se podía verificar.

Comienza recordando nuestra fe en que Dios, fuente de vida, creó todo cuanto existe. La Carta no lo dice, pero ¿no significa esto una arriesgada aventura por parte de Dios? A la vista de lo que hemos hecho los humanos con nuestra libertad, ¿no es una tremenda osadía por parte de Dios, haberse «limitado» Él mismo creando al hombre libre y dejando el mundo en sus manos? ¿Pensando en el futuro, no fue una apuesta demasiado atrevida a favor nuestro? Creemos que Dios creador se fió y esperó en nosotros.

Sigue la Carta a los Hebreos repasando «las minorías» de creyentes que respondieron a Dios apostando por Él y su Palabra. Y así llega a Abraham. Lo primero que provoca la fe en Abraham es la salida, el abandono del lugar y de la situación en que vivía.

«Por fe, Abraham, cuando Dios le llamó, obedeció y *salió* para ir al lugar que le iba a dar

como herencia. *Salió* de su tierra sin saber a dónde iba.» (Hb 11,8)

Dicen que carecer de futuro es la muerte para el presente. Si no, preguntémoslo a tantos emigrantes que se juegan la vida por llegar a una tierra donde poder comer.

Uno de los efectos de la salvación que nos llega por la fe en Dios es el hecho de abrirnos el futuro. La Palabra a la que responde la fe cristiana parece venirnos del mañana, para remover el presente y hacernos avanzar. Por eso, lo primero que escuchamos al oírlo es la llamada a «salir», a dejar la propia casa.

Y todo sería fácil si esta invitación fuera semejante a los anuncios de las agencias de viajes o a la planificación de una excursión vacacional. Pero esta llamada es algo más profundo: incluye un efectivo abandono del lugar, de la situación vital, de los criterios de vida, del ambiente actual. Nuestra «casa», que se nos invita a dejar, quizá no siempre es confortable, pero es «nuestra», es el lugar que hemos construido, al que nos hemos acostumbrado, el de toda la vida, el estilo que vive «todo el mundo». No dejan de sorprendernos las palabras de Yahvé: «Deja tu tierra, tu patria y la casa de tu padre...»

Cuando la fe se ve de la mano de la esperanza es imposible pensar que «creer» para un cristiano es dejar las cosas como están, o poner un adorno «religioso» a lo que hacemos desde nosotros mismos, nuestros cálculos, proyectos o utopías.

¿Dónde nos llevará Dios cuando creemos en Él? Sólo nos moverá una certeza: que Él es quien es. Dirá Jean Guitton en su obra *Silencio sobre lo esencial*:

¿Qué es tener fe, sino conservar la invencible esperanza de que, ahora o mañana, en este mundo o en otro, tras largas vicisitudes o en un sólo instante, el Bien resultará vencedor?

Así lo creyó Abraham. Nosotros tenemos la fe quizá más fácil, pues hemos recibido el testimonio de que el Bien, sostenido por la mano de Dios, triunfó ya en Cristo. También la Verdad y el Amor.

Sin embargo ensayamos la fe y la esperanza en Adviento, porque no poseemos totalmente a Jesucristo: Él también nos llama a salir y ponernos en camino.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat